

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno 2

**ÚSTAVNÍ STÍŽNOST PROTI PRAVOMOCNÉMU ROZHODNUTÍ ORGÁNU VEŘEJNÉ MOCI ZASAHUJÍCÍMU
DO ÚSTAVNĚ ZARUČENÝCH ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD STĚŽOVATELE**

STĚŽOVATEL: Kverulant.org o.p.s., IČO: 28925165
se sídlem Pražská 1148, 102 00 Praha 10

PRÁVNÍ ZÁSTUPCE

STĚŽOVATELE: JUDr. Petr Hromek, Ph.D., advokát, Advokátní kancelář Čech Hromek Pleskač, s.r.o.,
se sídlem Vinohradská 30, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
i.s. Mgr. Daniel Schmied, advokát, se sídlem Vinohradská 30, 120 00 Praha 2 –
Vinohrady

(podepsáno elektronicky)

ÚČASTNÍCI ŘÍZENÍ: Městský soud v Praze
Obvodní soud pro Prahu 10

VEDLEJŠÍ

ÚČASTNÍK ŘÍZENÍ: Dominik Duka, narozený 26. 4. 1943
bytem Hradčanské náměstí 56/16, 118 00 Praha 1
právně zastoupený: Mgr. Tomášem Procházkou, advokátem, se sídlem AK Pobřežní
394/12, 186 00 Praha 8

Přílohy: - plná moc právního k zastupování stěžovatele v řízení před Ústavním soudem
- usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2021, č. j. 29 Co 384/2021, včetně dokladu o
doručení stěžovateli dne 8.11.2017

Podáno elektronickou poštou na adresu elektronické podatelny Ústavního soudu
Podepsáno zaručeným elektronickým podpisem

I.

**Pravomocné soudní rozhodnutí zasahující
do ústavně garantovaných základních práv a svobod stěžovatele**

1. Dne 1.11.2021 vydal Městský soud v Praze v řízení o odvolání stěžovatele proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. července 2021, č. j. 17 C 209/2021-39, rozhodnutí, kterým bylo toto odvolání stěžovatele odmítnuto.

Advokátní kancelář Čech Hromek Pleskač, s.r.o.,
se sídlem Vinohradská 30, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
IČ: 01814800, DIČ: CZ01814800,
společnost je zapsána v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 211963
tel. (+420) 222 522 391, fax: (+420) 222 522 392, e-mail: recepce@iuridicus.cz;
bankovní spojení: UniCredit Bank Czech Republic, a.s., číslo účtu 2108911681/2700

2. Předmětem odvoláním napadeného rozhodnutí prvostupňového soudu bylo nařízení předběžného opatření proti stěžovateli, a to k návrhu vedlejšího účastníka.

Důkaz: - usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2021, č. j. 29 Co 384/2021, včetně dokladu o doručení stěžovateli dne 8.11.2017 (v příloze)

3. Stěžovatel tvrdí, že **pro absenci výroku o nezákonnosti** odvoláním napadeného usnesení o předběžném opatření ve smyslu ust. § 220a odst. 1 o. s. ř., resp. **z důvodu absence řádného odůvodnění** rozhodnutí odvolacího soudu, a to konkrétně v části, v níž konstatuje, že nejsou splněny podmínky pro vyslovení nezákonnosti ve smyslu ust. § 220 a odst. 1 o. s. ř., **aniž by však uvedl, zda a jakým způsobem napadené usnesení prvostupňového soudu z hlediska jeho zákonnosti věcně přezkoumal:**

- (a) byly dotčeny principy svobodného a demokratického státu dle čl. 1, čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny a čl. 1 Ústavy, které zakotvují mimo jiné princip právního státu, jehož neoddělitelnou součástí je zásada předvídatelnosti a právo na právní jistotu,
- (b) bylo porušeno ústavně zaručené základní právo stěžovatele na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy,
- (c) bylo porušeno ústavně garantované právo stěžovatele na soudní a jinou právní ochranu dle článku 36 a násl. Listiny, zejména pak právo na projednání věci „stanoveným postupem“ (vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny),
- (d) bylo způsobem porušeno právo stěžovatele na zákonnost postupu orgánů uplatňujících státní moc (vyplývající z čl. 2 odst. 3 Ústavy a z čl. 2 odst. 2 Listiny), zejména ve vazbě na ústavní povinnost soudů rozhodovat spory a jiné právní věci v souladu se zákonem (čl. 95 Ústavy), přičemž i **rozhodování o návrzích na nařízení předběžných opatření je podle právní teorie i podle konstantní a ustálené judikatury Ústavního soudu nedílnou součástí spravedlivého rozhodnutí ve věci.**

a proto proti tomuto rozhodnutí podává tuto **ústavní stížnost**, kterou podrobně odůvodňuje následujícím způsobem.

II.

Stručně k otázce přípustnosti ústavní stížnosti

4. Z procesní opatrnosti stěžovatel považuje za vhodné ve stručnosti analyzovat otázku přípustnosti ústavní stížnosti v daném případě. Podmínky přípustnosti ústavní stížnosti, kterou je oprávněna podat fyzická či právnická osoba, jsou obsaženy zejména v ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Toto ustanovení určuje, že ústavní stížnost je oprávněna podat „*fyzická nebo právnická osoba podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, opatřením, nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci (dále jen „zásah orgánu veřejné moci“) bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním pořádkem (dále jen „ústavně zaručené základní právo nebo svoboda“)*“. Podle ust. § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu „*je ústavní stížnost nepřijatelná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje*“.
5. V souvislosti s hodnocením přípustnosti ústavní stížnosti se v daném případě nabízí zejména otázka, zda byly vyčerpány všechny procesní prostředky, které stěžovateli zákon k ochraně jeho práva poskytuje. Ústavní stížnost stěžovatele směřuje proti rozhodnutí Městského soudu v Praze, které bylo vydáno v odvolacím řízení, jehož byl stěžovatel účastníkem na straně žalované. **Opravným prostředkem proti**

druhoinstančním rozhodnutím civilních soudů je dovolání, které však v daném případě není přípustné. Podle § 238 odst. 1 písm. f) totiž není dovolání přípustné proti usnesením, kterým bylo rozhodnuto o předběžném opatření.

6. Stěžovatel tedy dovolání jako mimořádný opravný prostředek proti druhoinstančnímu rozhodnutí vydanému obecným soudem objektivně nemohl využít a dosáhnout tak ochrany svého práva v rámci soustavy obecných soudů.
7. Z uvedeného stručného rozboru vyplývá, že stěžovatel nemůže proti napadenému rozhodnutí odvolacího soudu podat dovolání a současně se nemůže ochrany svého ústavně zaručeného práva, jehož porušení stěžovatel namítá v této ústavní stížnosti, domoci jinak. Jinými slovy, stěžovatel nemůže právně relevantním způsobem zpochybnit právní názor Městského soudu v Praze vyslovený v napadeném rozhodnutí jinak, než cestou podání tohoto návrhu na zahájení řízení před Ústavním soudem. Stěžovatel si je přitom velmi dobře vědom zásady subsidiarity a minimalizace zásahů Ústavního soudu do rozhodovací činnosti obecných soudů, jakož i toho, že Ústavní soud není další přezkumnou instancí ve vztahu k rozhodnutím vydaným obecnými soudy.
8. Lze spolehlivě konstatovat a uzavřít, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2021, č. j. 29 Co 384/2021, je svou podstatou rozhodnutím, kterými bylo v rámci občanského soudního řízení mezi jeho účastníky rozhodnuto o zákonnosti nařízeného předběžného opatření, jak o něm bylo rozhodnuto usnesením prvostupňového soudu. **Dovolání proti takovému rozhodnutí není přípustné**, jak uvedeno výše, a jedinou možností právní ochrany stěžovatele a jediným způsobem legálního odklizení protiústavního rozhodnutí odvolacího soudu je právě tato ústavní stížnost.

III.

Pravomoc Ústavního soudu k meritornímu rozhodování o ústavní stížnosti; ústavněprávní rozměr stěžovatelovy argumentace

- A. **Mimořádnost zásahu ústavní stížností napadeného rozhodnutí, jež vyžaduje ingerenci Ústavního soudu, navzdory stěžovateli známé rozhodovací praxi postavené na závěru, že rozhodování ve věci nařízení předběžného opatření požadovaný ústavněprávní rozměr zpravidla nemívá**
9. Přestože je touto ústavní stížností napadáno „toliko“ rozhodnutí obecného soudu ve věci nařízení předběžného opatření, má stěžovatel za to, že v daném případě jde o natolik závažný excés a natolik flagrantní vybočení soudu z principů rovnosti před zákonem a z principu spravedlivého procesu při výkonu jeho rozhodovací činnosti, že ingerence Ústavního soudu je v této věci nezbytná a zcela namístě.
10. Ostatně **sám Ústavní soud již v minulosti několikrát výslovně připustil možnost podání ústavní stížnosti, která směřuje „jen“ do rozhodnutí ve věci nařízení předběžného opatření.**
11. Zde je navíc nezbytnost zásahu ze strany Ústavního soudu dána též tím, že objektem této ústavní stížnosti činí stěžovatel nesprávnost interpretace a aplikace ze strany odvolacího soudu ve vztahu k poměrně novému právnímu institutu, zavedenému do našeho právního řádu účinností novely o. s. ř. zákonem č. 296/2017 Sb., a to s účinností ke dni 30.9.2017.
12. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacího soudu zřejmé, že je potřeba smysl, účel a především způsob aplikace uvedeného ustanovení § 220a o. s. ř. vysvětlit, resp. poskytnout obecným soudům určité vodítko, jakým způsobem je třeba v rozhodovací praxi používat tento důležitý prostředek k nápravě nezákonnosti nařízení předběžného opatření, za situace, kdy již pominuly důvody, pro které k jeho nařízení došlo.

13. Stěžovatel připomíná, že Evropský soud pro lidská práva (dále jen "ESLP") na poli článku 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva") České republiky vytkl, že nemá účinný prostředek nápravy v případě, že je usnesení o nařízení předběžného opatření zrušeno, nikoli ale pro nezákonnost, nýbrž s ohledem na to, že pominuly důvody, pro které bylo nařízeno. A proto byl uvedenou novelou občanského soudního řádu tento účinný prostředek nápravy do tuzemské právní úpravy zakotven (v podrobnostech viz Důvodová zpráva k zákonu č. 296/2017 Sb., bod č. 6).

B. K obecné pravomoci Ústavního soudu tuto ústavní stížnost věcně projednat

14. Co se týká obecné pravomoci Ústavního soudu tuto stížnost projednat, Ústavní soud zastává stanovisko, že jeho pravomoc je založena výlučně k přezkumu z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. **zda v daném řízení nebyla dotčena ústavně chráněná práva nebo svobody jeho účastníka, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy, a zda lze řízení jako celek pokládat za spravedlivé.**
15. Z tohoto pohledu je v posuzované věci **klíčová** především ona **nesprávná interpretace a aplikace ust. § 220a odst. 1 o. s. ř. a její dopady do práv stěžovatele.**
16. Jak bylo uvedeno výše, zmíněnou novelou občanského soudního řádu ze dne 16. 8. 2017 byl do občanského soudního řádu zařazen nový § 220a, který řeší situaci, kdy je **nutné určit, zda napadené usnesení o předběžném opatření bylo nezákonné.**
17. Před novelou platilo, že rozhodnutí o předběžném opatření, které pozbylo účinků nebo bylo zrušeno, nebylo možné napadnout opravným prostředkem, jímž by bylo rozhodnuto o jeho nezákonnosti.
18. Přijetím tohoto paragrafu byl tedy tento ze strany ESLP vyžadovaný opravný prostředek zaveden. **Nezákonnost usnesení o nařízení předběžného opatření tak nyní musí odvolací soud zkoumat vždy,** a to tedy i za situace, kdy rozhodnutí o předběžném opatření v mezidobí pozbylo právních účinků, jako tomu bylo ve zde projednávané věci.
19. Při svém postupu musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který existoval v době, kdy napadené usnesení bylo vydáno (§ 220a odst. 2 o. s. ř.). Pokud pak odvolací soud dospěje při takovémto postupu k závěru, že by napadené usnesení mělo být zrušeno, prohlásí jej za nezákonné.
20. Stěžovatel namítá, že i toto posouzení, tedy zda bylo napadené usnesení o nařízení předběžného opatření nezákonné či nikoli, **musí odvolací soud učinit v plné jurisdikci a své závěry také řádně odůvodnit.**
21. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je řádné odůvodnění rozhodnutí součástí institutu práva na spravedlivý proces. Ten je upraven nejen v mezinárodních smlouvách, ale i ve vnitrostátním právu. Konkrétní náležitosti odůvodnění v civilním řízení stanovuje zejména § 157 o. s. ř., přičemž toto ustanovení se týká jak rozsudku, tak usnesení. Soud by měl v odůvodnění rozhodnutí uvést: (i) čeho se žalobce v řízení domáhal a z jakých důvodů, (ii) jak se k tomu vyjádřil žalovaný, (iii) které skutečnosti má soud za prokázané a které nikoliv, (iv) důkazy, o které opřel svá zjištění, (v) úvahy, kterými se při hodnocení důkazů řídil a proč neprovedl i další důkazy, (vi) závěr, jaký učinil o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Odůvodnění rozhodnutí by mělo být současně přesvědčivé.
22. Vše právě uvedené musí platit i pro posouzení, resp. pro přijetí konečného závěru o tom, zda bylo odvoláním napadené předběžné opatření nařízeno v souladu se zákonem či nikoli. Skutečnost, že toto rozhodnutí v mezidobí pozbylo právních účinků, když se mu odpůrce v souladu s vlastností předběžné vykonatelnosti předběžného opatření podvolí, nemůže mít na kvalitu odvolacího přezkumu, a tím ani na kvalitu odůvodnění konečného rozhodnutí žádný vliv.

23. Z odůvodnění napadeného usnesení odvolacího soudu je přitom zcela zřejmé, že byl tento relativně nový institut procesní práva ve zde projednávané věci aplikován nesprávně, když odvolací soud jakoby **na okraj** poznamenal, že důvody pro vyslovení nezákonnosti neshledal, a proto odvolání stěžovatele pouze odmítl.
24. Ve vztahu k posouzení klíčové otázky, tedy zda bylo odvoláním napadené předběžné opatření nařízeno v souladu se zákonem či nikoli, tedy podle stěžovatele v odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu zcela **absentuje**:
- **stručné a jasné vyložení, které skutečnosti měl odvolací soud za osvědčené a které nikoliv,**
 - **uvedení důkazů, o které odvolací soud opřel svá skutková zjištění a úvahy, jakými se při hodnocení důkazů řídil (hodnocení důkazů),**
 - **závěr odvolacího soudu o zjištěném (osvědčeném) skutkovém stavu,**
 - **právní posouzení ze strany odvolacího soudu, včetně vypořádání se s právní argumentací stěžovatele, coby procesně neúspěšného účastníka**
25. Zákonný požadavek, aby soud v odůvodnění svého rozhodnutí stručně a jasně vyložil, které skutečnosti má prokázány (osvědčeny) a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, tedy vyvolává potřebu, aby v důvodech rozhodnutí byl stručně a přehledně uveden z jednotlivých důkazních prostředků učiněný výčet dílčích (logicky na sebe navazujících) skutkových zjištění, jež v konečném důsledku spoluurčují, resp. vytvářejí skutkový základ rozsouzené věci.
26. Z odůvodnění rozhodnutí tudíž musí vyplývat, o jaké provedené důkazy se (skutkové) závěry soudu opírají.
27. Naopak neodpovídá zákonem stanoveným požadavkům, jestliže soud v odůvodnění svého rozhodnutí pouze vymezí výčet v řízení provedených důkazů a poté bez dalšího přejde k souhrnnému skutkovému zjištění, aniž by bylo zřejmé, která dílčí skutková zjištění a z jakých (konkrétních) důkazních prostředků učinil. Nejde přitom o žádný formální požadavek. Vyžadovaný sled dílčích skutkových zjištění s odkazem na jednotlivé důkazy coby prameny poznání relevantních informací má totiž značný význam, neboť uvedený způsob formulace odůvodnění rozhodnutí je průkazem toho, jak v procesu soud (soudce) postupoval, co (konkrétně) z důkazů, které v řízení provedl, vlastně vzal za prokázané a co nikoliv.
28. Z toho, co bylo shora uvedeno, lze shrnout, že z odůvodnění rozhodnutí musejí přesně, určitě a srozumitelně vyplývat – v logické návaznosti a s hodnotící vazbou k jednotlivým důkazům – skutková zjištění, která v souhrnu vytvářejí skutkový nálezn, při němž následuje jeho právní posouzení (z hlediska soudem aplikované právní normy).
29. Jak bylo uvedeno v předchozích odstavcích, v rámci odůvodnění rozhodnutí je vždy nezbytné u jednotlivých dílčích skutkových zjištění uvést důkazní prostředek, z něž jsou příslušné informace soudem činěny. Tento popis ovšem nestačí. Ústavní soud v mnoha svých rozhodnutích zdůraznil, že součástí pojmu právního státu je i povinnost svá rozhodnutí řádně odůvodnit, a to způsobem zakotveným v § 157 odst. 2 o. s. ř. Dodržování této povinnosti má zaručit transparentnost a kontrolovatelnost rozhodování soudů a vyloučit libovůli (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 5.8. 2009, sp. zn. I. ÚS 1561/08). V dalším nálezu ze dne 11.6. 2009, sp. zn. II. ÚS 289/06, Ústavní soud zdůraznil, že má-li být splněn jeden z účelů soudní jurisdikce, totiž požadavek „výchovy k zachovávání zákonů [...] k úctě k právům spoluobčanů“ (§ 1 o. s. ř.), je zcela nezbytné, aby rozhodnutí obecných soudů nejen odpovídala zákonu v meritu věci a byla vydávána za plného respektu k procesním normám, ale aby také odůvodnění vydaných rozhodnutí, ve vztahu k zmíněnému účelu, odpovídalo kritériím daným ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř., neboť jen věcně správná (zákonu odpovídající) rozhodnutí naplňují – jako neoddělitelná součást „stanoveného postupu“ – ústavní kritéria plynoucí z Listiny (čl. 38 odst. 1).

30. Občanský soudní řád rovněž zakotvuje požadavek, aby soud v odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí též uvedl, jaký učinil závěr o skutkovém stavu věci. Závěr o skutkovém stavu zde nelze chápat jinak než jako logicky propojený souhrn (dílčích) skutkových zjištění z těch důkazů, z nichž soud čerpal předmětná skutková zjištění pro své rozhodnutí. Rozsah těchto dílčích skutkových zjištění, resp. celkového závěru o skutkovém stavu věci se v podstatě musí krýt s rozsahem těch skutečností, které jsou z pohledu sledované (aplikované) právní normy zásadně významné. Zásadně významná skutečnost, resp. zásadně významné skutečnosti obsažené v právní normě vytvářejí skutkovou podstatu; při jejich existenci dochází ke vzniku, změně či zániku normou předvídaného (regulovaného) právního vztahu. Aby se odůvodnění rozhodnutí mohlo stát přesvědčivým aktem aplikace práva soudu, je (již z povahy věci) nezbytné, aby v něm byly uvedeny všechny zásadně významné skutečnosti, jakož i skutkový závěr, který z nich soud učinil a na nějž aplikoval příslušnou právní normu, anebo naopak vyloženo pro jaké důvody k takové aplikaci nepřistoupil.
31. Výčet skutečností zásadně významných pro právní posouzení věci se odráží v závěru o skutkovém stavu věci. Takový závěr přitom musí vycházet z dílčích a pro rozhodnutí ve věci samé zásadně významných skutkových zjištění. Jednotlivé prokázané skutečnosti (skutková zjištění) je tedy nezbytné promítnout do závěru o skutkovém stavu věci (do tzv. skutkové věty), který stručně a výstižně vyjadřuje skutkový stav věci (§ 153 odst. 1 o. s. ř.) a který je východiskem pro právní posouzení věci.
32. Právní posouzení je činnost soudu spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu příslušné právní normě, jež vede k závěru o právech a o povinnostech účastníků.
33. Právní posouzení v odůvodnění rozhodnutí musí konkrétně poukázat na právní předpis, ze kterého soud své právní posouzení dovozuje. Vyložení takové aplikační úvahy soudu v odůvodnění rozhodnutí bude závislé na stupni právní závažnosti rozsouzené věci; v méně složité právní věci postačí odkaz na použité pravidlo chování (právní normu) se stručnou aplikační úvahou, kdežto v právně obtížnější věci bude nezbytné právní posouzení věci podrobněji rozvést, seznatelně zprostředkovat aplikační úvahu soudu s případnou reflexí k tomu se vztahující judikatury, případně s vyložením hledisek a důvodů odklonu od dosavadní judikatury a závěrů právní doktríny.
34. **Soud se přitom musí v rámci svého právního posouzení vždy vypořádat s právní argumentací procesně neúspěšného účastníka řízení, která přitom byla v rámci uplatněného odvolání velmi rozsáhlá a důvodná, leč ani tomuto požadavku odvolací soud při posuzování zákonnosti nařízeného předběžného opatření nedostál.** Stěžovatel na obsah svého odvolání, tedy na konkrétní odvolací argumentaci, s níž se odvolací soud ani náznakem nevypořádal, pro stručnost v rámci této ústavní stížnosti pouze odkazuje.
35. Zákonem vyžadované řádné odůvodnění písemné formy rozhodnutí přitom není jen jakýmsi formálním požadavkem, který má zamezit průniku obsahově nezdůvodněných, nepřesvědčivých či snad neurčitých anebo dokonce nesrozumitelných soudních rozhodnutí, ale **má být v prvé řadě pramenem poznání úvah nalézacího (odvolacího) soudu jak v otázce zjišťování skutkového stavu věci, tak i jeho právního posouzení.**
36. Následující jedinou pasáž, která se v rámci rozhodnutí odvolacího soudu klíčové otázky posouzení zákonnosti prvostupňovým soudem nařízeného předběžného opatření věnuje:

15. Odvolací soud se rovněž zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro vyslovení nezákonnosti ve smyslu výše citovaného § 220a odst. 1 o. s. ř., ovšem dovodil, že by nebyly podmínky pro zrušení napadeného usnesení, ale pro jeho potvrzení, když neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Institut předběžného opatření neslouží k tomu, aby sám o sobě vyřešil sporné vztahy účastníků, ale aby zatímně - do doby, než bude známo, jak budou sporné vztahy účastníků vyřešeny pravomocným rozsudkem - poměry upravil. Odvolací soud shledal, že řízení před soudem I. stupně nebylo postiženo žádnou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

tedy rozhodně **nelze, s ohledem na všechny shora připomenuté požadavky stran kvality věcného posouzení rozhodných skutečností, přijetí vlastního rozhodnutí a prezentace přesvědčivého odůvodnění, považovat za vyhovující veškerým těmto požadavkům.**

37. S ohledem na vše shora uvedené stěžovatel uzavírá, že se odvolací soud v rozporu s ust. § 220a o. s. ř. otázkou zákonnosti prvostupňovým soudem nařízeného předběžného opatření **věcně a v plné jurisdikci nezabýval.**

IV.

Stěžovatelem navrhovaný petit ústavní stížnosti

38. S ohledem na výše uvedené skutečnosti a právní argumentaci stěžovatel žádá a navrhuje, aby senát Ústavního soudu vydal tento

n á l e z :

- I. Ústavní stížnosti stěžovatele Kverulant.org o.p.s., směřující proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2021, č. j. 29 Co 384/2021, se vyhovuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před Ústavním soudem.

V.

Souhlas stěžovatele s upuštěním od ústního jednání před Ústavním soudem

39. Stěžovatel závěrem uvádí, že ve smyslu ustanovení § 44 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudě, **souhlasí s upuštěním od ústního jednání před Ústavním soudem České republiky.**

V Praze dne 12. 1. 2022

Za Kverulant.org o.p.s.
JUDr. Petr Hromek, Ph.D., advokát
i.s. Mgr. Daniel Schmied, advokát

(podepsáno elektronicky)